

стне. Господи! — шушнѣхъ си азъ, — дай ми сили само да стигна до тамъ. И усилихъ бѣга... Стигамъ, едва поймамъ душа, хвърлямъ се къмъ борда, ала прѣдъ мене се изпрѣчва кондукторътъ. — Азъ искамъ да видя капитана, казвамъ му... Промъкнахъ се и се сврѣхъ въ единъ жгълъ, защото познавамъ всички жгли на парахода. Додѣ тръгна парахода ми се стори години. Най-подиръ чухъ сигнала, синджиритѣ дръннаха, вдигна се понтонния мостъ... Току отеднажъ къмъ мене се приближава кормчията Ларзенъ... и...

— Ахъ! значи Ларзенъ те окуражи и тѣ изведе на бѣлъ свѣтъ, а? Затова го забѣлѣзахъ азъ да попоглежда изъ прозорчето на моята каюта! Ей, Ларзенъ! Ларзенъ! — ела при мене! Хмъ, какво ще речешъ ти сега, стари звѣздоброецо?

— Ехъ, че какво има за казване, капитане? — каза влѣзлия старецъ. Той бѣше цѣль побѣлѣлъ но още право, здраво и строенъ. — Какво да ви кажа? — Който е порасналъ на параходнитѣ дѣски, трѣбва да усѣща движение подъ краката си: чева е полски плѣхъ да се врѣ въ твърдата неподвижна земя! Гледай и птицитѣ небесни — въздухътъ имъ е жилището, а земята гробътъ...

— Стига, стига — разбрахъ те. Хайде нека бжде тѣй. Ти си уменъ старецъ и никога не правишъ нѣщо прѣди да го обмислишъ добрѣ. Аминие, както знаешъ, не сме свободни: ние летимъ по морета и океани, носимъ се по свободнитѣ вълни а сами сме подчинени. Ето, азъ съмъ началникъ на тебе, на чиновницитѣ тукъ, на цѣлия екипажъ; пъкъ самъ азъ съмъ подчиненъ — надъ мене има начальство, власть и не мога на своя воля да приемамъ